

РЕШЕНИЕ

№ 6095

гр. София, 26.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Антон Стефанов, като разгледа дело номер **6082** по описа за **2021** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Министерство на културата, чрез юрисконсулт Т. срещу решение № 20110123 от 05.05.2021 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 19013/2019 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение, (НО), 134 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 6136/21.02.2017 г. издадено от заместник – министъра на културата.

С оспореното НП на [фирма] е наложена „имуществена санкция“ в размер на 10 000 лева, за нарушение на чл. 97, ал.1, т. 5, предложение 1 от Закона за авторското право и сродните му права (ЗАПСП).

В жалбата се съдържат оплаквания за незаконосъобразност и неправилност на първоинстанционното решение. Счита, че фактическата обстановка е била правилно изяснена, но съдът е достигнал до правни изводи, които противоречат на събраните по делото доказателства. При формиране на мотивите към процесното решение е подходено формално, а доказателствата са анализирани погрешно, поради което е приложил неправилно законовите разпоредби. Развити са подробни съображения, че СРС неправилно е възприел, че не е доказано, че е извършено нарушението. Касаторът моли за отмяна на решението на СРС изцяло и постановяването на ново, с

което да бъде потвърдено спорното НП. Счита, че претендираното от дружеството адвокатско възнаграждение е прекомерно, поради което следва да бъде намалено съобразно фактическата и правна сложност на делото.

По делото е постъпил отговор от [фирма], чрез адвокат Ф., в която моли съда да прекрати образуваното производство поради изтекла погасителна давност.

По времето на проведеното по делото съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба се представлява от адвокат Ф., която представя допълнителни съображения в писмен вид и претендира разноски.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи и тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора, като е приел, че по време на организиран съвместно от [фирма] и [фирма] концерт на групата „ N.“, проведен на 14.09.2016г. в Зала „Арена А.“, [населено място], били изпълнени на живо 7 песни, за които [фирма] нямал сключени договори с авторите на произведенията, нито с организациите за колективно управление на авторски права, както и със сдружение „М.“ като единствен представител на територията на Република България на посочените чуждестранни организации за колективно управление на права. Съставен е АУАН № 6136 от 10.11.2016 г. за нарушение по чл.97, ал.1, т.5, предл. първо от ЗАПСП за това, че на 14.09.2016 г. е организирано публично изпълнение на живо на посочените в акта произведения без необходимото по закон съгласие на авторите, предвидено в чл.18, ал.1 и ал.2, т.3 и ал.3 вр. чл. 35 и чл.58 от ЗАПСП. Въз основа на така съставения АУАН, е издадено процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че нарушението не е извършено, поради което е отменил процесното НП.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез връчване, на главен юрисконсулт на 19.05.2021 г. Жалбата е подадена на 03.06.2021 г. и е заведена в деловодството на СРС с вх. № 21033290, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Още към момента на постановяването на решението на СРС е била изтекла предвидената в закона абсолютна давност, а именно на 14.03.2021 г. Поради горното настоящият съдебен състав намира, че не следва да разглежда първоинстанционното решение по съществото му, а следва да бъдат изложени аргументи само относно прилагането на института на абсолютната погасителна давност и аргументи относно изтичането ѝ пред настоящата инстанция.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното

наказание”, чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва, когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК /в редакцията към датата на извършване на нарушението, изм. в ДВ.бр.26/2010 г. в сила от 10.04.2010 г./ наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В конкретния случай административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК предвижда обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В тази разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай давността е била три години, а абсолютната давност (съобразно нормата на чл. 81 ал. 3 от НК) е четири години и половина от момента на извършване на нарушението по аналогия от чл. 80, ал. 3 от НК.

Настоящата касационна инстанция приема, че правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, следва да се прилагат и в административно наказателното производство и поради това, че давността и абсолютната давност, като основание за изключване на отговорността, е предвидено за много по – тежки противообществени прояви, а именно: престъпленията и няма логика за по леки такива – административните нарушения – да бъде изключена. Ако се приеме, че за административни нарушения давност не тече, би се получило така, че лице извършило по – лека простъпка – административно нарушение – да бъде поставено в по – тежко положение от лице извършило престъпление.

В конкретния случай нарушението е извършено на 14.09.2016 г., поради което и абсолютната давност за наказателно преследване е изтекла на 14.03.2021 г.

С оглед на тези констатации, тъй като първоинстанционният съд е отменил атакуваното НП, решението следва да се остави в сила.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20110123 от 05.05.2021 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 19013/2019 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 134 състав.

ОСЪЖДА Министерството на културата за заплати на [фирма], с ЕИК[ЕИК] на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, във връзка с чл. 143 от АПК, сумата от 1180 (хиляда сто и осемдесет) лева, представляваща адвокатско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 6082 по описа за 2021 г. на Административен съд София - град.

Решението е окончателно.